

MUSIKK-EXTRA

MUSIKK-EXTRA

MUSIKK-EXTRA

helt ukjente kvinnestemmer over to sider, og i Dagbladet blir en i utgangspunktet smal utgivelse som The Shining kåret til årets norske plate. I hvilket annet land ville det ha skjedd i tabloidverdenen?

«Nåløyet for å komme i media har blitt trangere», klager indie'enes høyeste sjef i Norge, Larry Bringsjord i FONO til Ballade.

Kan det også ha noe med at antall norske plateutgivelser har

satt ny rekord i år igjen, mon tro? Tror han at norsk dagspresse øker antall sider etter hvor mange plater som kommer ut? At øvrig kulturstoff må vike for flere fantastisk flinke nye artister med salgspotensial på rundt 300 plater?

Etter mange år i denne bransjen har jeg ennå til gode å motta ros fra småselskapene for frekvensen av medieomtaler av kjente og ukjente norske artister – mange av dem uten noe sær-

lig å si. Jeg tviler nesten på at de makter å se problemet med en manglende norsk fagpresse fra et annet perspektiv enn å gråte for sine egne syke barn i generaliserende anti-dagspresse-terminologi.

I rekken av sutrekjerringer har jeg nok derfor større sans for Christer Falck, som i Dagbladet tidlig i desember tordnet over de store selskapenes vrangvilje mot å gi ut debutanter med unnskyldningen om at «de er altfor

opptatt av å skumme fløten og overlater nybrottsarbeidet til oss».

Det sier altså mannen som i 2007 har gitt oss både Lene Alexandra og Linni Meister. Men Christer Falck har da iallfall beholdt humoren.

Ha en fortreffelig jul!

STEIN ØSTBØ
Helt Stein

TENE 2007

Norsk, svensk, finsk, fransk, tysk, britisk og amerikansk. Her er VG-anmeldernes favorittplater fra året som gikk:

1. Anne-Sophie Mutter – «Simply Anne-Sophie»

En samling kjente stykker. Man kunne blitt lei dem, men i Anne-Sophie Mutters hender blir de den mest praktfulle musikk man kan tenke seg.

2. Håkon Austbø – «Claude Debussy: Complete Works for Piano Solo, vol. 3»

Den siste platen i rekken av uslåelige Debussy-fortolkninger fra pianisten Håkon Austbø. Med dem har han lagt en helt ny, personlig standard det skal bli vanskelig å matche.

3. Det Norske Solistkor/ Grete Pedersen – «Grieg: Choir Music»

Norges beste kor. I år har vi hørt atskillig Grieg-musikk, men den fantastiske klangen i Solistkoret trekker Griegs vokalmusikk høyere opp enn noen andre makter.

4. Tine Thing Helseth/ Det Norske Kammerorkester – «Trumpet Concertos»

Det er ikke så ofte man får anledning til å stå på sidelinjen mens et sånt talent slår ut i full blomst. Tine Thing Helseths debut-CD var en stor suksess, og det er bare å glede seg til neste.

5. Nils Henrik Asheim/ Vertavokvartetten – «Broken Line»

Tori Skrede

Asheim er av de såkalte samtidskomponistene som klarer å balansere virkemidlene sine hårfint og effektivt. Med prima spill av Vertavokvartetten ble dette flott plate.

1. Christian Wallumrød – «The Zoo Is Far»

Pianisten og komponisten Wallumrød fortsetter sin spennende klangreise, fra bruddstykker av Henry Purcell til salmevariasjoner. Her er det kontraster og lyd-sammensetninger som pirrer ørene, og en finstemt sans for komposisjon.

2. The Source – «The Source Of Christmas»

Julemusikk er ofte styrt av strenge sjangerforventninger, enten det er innenfor det klassiske, kommersielle eller utflippa alternative. The Source greier å bryte alle konvensjoner og gi noe med både dybde og ellevill humor i et stort og mangfoldig format.

3. Bugge Wesseltoft – «IM»

Wesseltoft har stått vært en spydspiss og profilert eksportør av norsk jazz i en årrekke. Her går han undersøkende til verks med ytterst enkle virkemidler og begir seg inn på en meditativ reise alene bak flygelet og elektronikken.

4. John Surman – «The Spaces In Between»

Barokk og samtidsmusikk, med en improviserende jazzmusiker og strykekvartett. John Surman fortolker, gjenskaper og undersøker rommene mellom genre og klangverdener. Og for en nydelig saksofontone!

5. Karen Anne Buljo – «Abifruvva»

Det lages mye dårlig musikk for barn, men også veldig mye bra som lett blir oversett. Her er musikk med røtter i sjøsamiske tradisjoner, utført av lydhøre improvisatorer. En plate for voksne så vel som barn.

Carl-Petter Opsahl

1. Mika – «Life in a cartoon motion»

Et album med glimrende, fengende popmusikk. Sanger å synge, danse og kose seg med. Et popalbum du kan nyte om igjen.

2. Tord Gustavsen Trio – «Being there»

Lekker kammerjazz med flotte melodier, lekre detaljer og et album som folk også utenfor jazzfamilien bør trykke til sitt bryst.

3. Prince – «Planet Earth»

Artisten med alle navnene kom tilbake på topp med et lekkert album med moteriktig, fengende r & b med soul i lange baner. Prince overrasker fortsatt.

4. Dag Arnesen Trio – «Norwegian song»

Norsk folketoner i jazzdrakt. Dette er litt som Jan Johansson i sin tid gjorde med svenske folketoner i jazzdrakt: lekkert og lekent. Slik kan urnorske sanger få et nytt liv og publikum!

5. Joni Mitchell – «Shine»

Årets store og gledelige comeback fra en av de mest profilerte låtskrivere og artister de siste ti-årene. Albumet er en musikalsk gledesstund for gamle og nye fans med sanger i grenseland mellom folk, pop og jazz.

Kurt Bakkemoen

GENRE: POP

Kaizers Orchestra: «Enden av november» (låt)

(Petroleum Records / SonyBMG)

Fra: «Maskineri» (kommer 18/2 2008)

Resultatet er en dobbelt-CD som Phil Ramone har produsert. Wainwright har med seg et 36-mannsorkester og gjenskaper Garland's konsert fra A til Å, både med sangrekkefølge og pauser i konserten der Garland snakket med publikum. Dette er blitt et album for spesielt interesserte, enten de er blodfans av Garland eller Wainwright. Her er sanger fra den amerikanske sangskatten på rekke og rad, som «Chicago», «That's entertainment», «When you're smiling» og

«Over the rainbow», for å nevne noen. Jeg synes Rufus Wainwright her har tatt seg vann over hodet. Han klarer ikke å holde interessen for sangene gjennom to CD'er.

Wainwright har ikke stemme som klarer å gi tolkningene løft eller særpreg. I perioder blir produksjonen bare svulstig og pompøs. Her serverer Rufus Wainwright musikk innpakket i stort orkester og det er langt mellom de musikalske høydepunktene.

Kaizers Orchestra utfordrer seg selv – og fansen... Det krever mot og sans for kompromissløshet å utgi en nærmest refrengrig sang som Kaizers-gutta gjør her, selv om jærgjengen er lett gjenkjennelige både musikalsk (et møte mellom skjebnevals og Ennio Morricone) og tematisk (her går fremdeles «ingen ut av livet i live»...). «Enden av november» åpner nesten spinkelt med en jamrende inntil det pinefulle vokal fra Jano-

NYTT ALBUM: I februar neste år kommer det mer fra Kaizers Orchestra.

ve Ottesen, men låten sniker seg midtveis inn i mørkere og tøffere kjellerrom der vi vet at Kaizers Orchestra trives best. Låten har langt fra umiddelbar appell, men har tilstrekkelig med drama over seg til at vi blir sultne på resten.

STEIN ØSTBØ

Purple til Steinkjer

Ian Gillan og Steve Morse – her avbildet under sin konsert i Oslo for to år siden – og resten av Deep Purple kommer til Steinkjerfestivalen neste sommer for å holde sin eneste konsert i Norge i 2008. Morse er mannen som i sin tid overtok gitaren fra Ritchie Blackmore.

Foto: JAN PETTER LYNAU